

Hem Okudum Hem de Yazdım

– Numan KURT · 24 Ağustos 2018

Uzun süredir yazmadım. Konu sıkıntısı mı var? Hayır! Yaşadığın, gördüğün, dinlediğin her şey yazma konusudur. Yeter ki senin içinde yazmak için bir isteğin, “atar”ın olsun. Bugün de bir konu bütünlüğü içinde olmasa bile değişik birkaç konuda, anlayacağınız daldan dala geçerek yazmak istedim. Öğretmenlik yıllarımda uzun süre her gün iki gazete alırdım. O zamanlar bilgisayar denen bu bilim teknik mucizesini bilmiyorduk. Özellikle hafta sonları aldığım iki gazetenin “PAZAR” eklerini okumak çok hoşuma giderdi. Gazete ile arkadaşlık her ne kadar insanı kitap okumaktan biraz olsun alıkoysa da benim için ayrı bir önemi, keyfi vardı.

Öğretmenliğimin yirmi yılından fazlası Mucur ilçesinde geçti. O ilçeye gazete sabahın altısı gibi gelirdi. “Teknik Ali” diye andığımız Ali Aydemir’in büfesi gazete satan tek yerdi. Ben, uykuyla aram iyi olmadığı için okul günleri dışında da çok erken kalkardım. Daha gazeteleri düzenleyip yerleştirmeden beni karşısında gören Ali ağabey, “Hoca, derdin ne sabah sabah, tatil gününde de mi yatmazsın sen?” derdi. Rahmetli, takım olarak Galatasaray’ı, siyasi parti olarak da CHP’yi tutardı. O yıllarda da Galatasaray, on altı yıl kadar şampiyon olamamıştı. “Yahu hocam, şu bizim takımın şampiyonluğunu; partinin de iktidar olduğunu görmeden göçüp gideceğim.” derdi. Öyle de oldu. Galatasaray sonradan Avrupa’da bir, ülkemizde defalarca şampiyon oldu; ama o güzel insan bunu göremedi. Tuttuğu siyasi partiye gelince Türkiye’deki seçmen yapısıyla, o partinin lideri kim olursa olsun iktidar olması zor. 1950’den beri sağ iktidarlar; DP-AP-ANAP-AKP çizgisi iktidarda. Önceden zaten Türkiye’de sol parti de yoktu, tek parti vardı. Arada koalisyon dönemlerini çıkarırsak bu böyle. Demokrasinin Batı ülkelerindeki gibi tam oturmayışı, ülkemiz insanının çoğunluğunun doğuştan itibaren tutucu bir anlayışla yetiştirilmeleri ve daha başka nedenler sol anlayıştaki bir partinin iktidar şansını azaltmakta, olanaksız duruma getirmektedir. Her neyse siyasi nutuk çekecek halim de yok bilgim de.

Şunu da görüyorum ki ülkemizde basın neredeyse tümüyle iktidarı destekler hale geldi. “Muhafif”in olmadığı yerde nasıl oturmuş bir demokrasi olur anlamak zor. Ülkenin çok okunan, etkili yazarlarının çoğu bir iki gazeteye yığılmış durumda. Eskiden ne heyecanlı açık oturumlar, tartışma programları izlerdik, şimdi televizyon kanallarında “Ben de arkadaşımız gibi düşünüyorum.” Anlayışından, sahibinin sesinden öte farklı sesler duymak zor.

Gazetesindeki köşesinden edilen yazarlardan biri Mehmet Y. Yılmaz, bir gazetemizde köşe yazıları yazıyordu. Bu yazılar daha çok muhalefet eden, yazarına göre yönetimde yapılan yanlışları dile getiren siyasi yazılardı. Gazete el değiştirdiğinde Mehmet Y. Yılmaz, gazeteden atılmadı; ama şimdi o gazetenin “Pazar” ekinde siyaset dışı değişik konularda yazılar yazıyor. Haftanın son gününde ben o yazıları okuyorum. “İyi ki böyle olmuş.” diyorum. Çok güzel yazılar çıkıyor yazarın kaleminden.

Geçtiğimiz hafta yazdığı yazıdan bölümler aktaracağım sizlere, kendi düşüncelerimi de ekleyeceğim.

“Düşük Güven Toplumunda Yarışmacı Olmak” başlıklı yazısının ilk bölümü şöyle:

“Çin Seddi’nin nerede olduğunu bilemeyince ‘Rezil oldum.’ diye utanıp bir köşeye saklanacağına, kendisine tepki gösterenlere, bir de video çekip sosyal medyada “Siz, hepiniz üstün zekâlısınız.” diye

atarlanan genç kadın, günümüz Türkiye'sinin bir özeti aslında.

Sadece Türkiye için değil bütün Ortadoğu ülkeleri için bir 'örnek olay' diye de bakabiliriz.

Bu genç kadının düşüncelerine ve davranışlarına hâkim olan temel içgüdü kuşku duymak. Ama bu kuşku 'merak'la beslenmiyor, ondan doğmuyor.

Öyle olsa, kuşkuculuk iyi bir şeydir. Yeni şeyler öğrenmesine, sorgulamasına, yanıt aramasına neden olur."

Yazar, bu üniversite mezunu genç kadının davranışından hareketle bu "kuşku"nun bizde toplumsal bir paranoya olduğunu yazıyor. "Düşük güven toplumu" olduğumuzu belirtiyor. "Biri bize iltifat mı etti? Karşılık beklemeden bir iyilik mi yaptı? Arkasında mutlaka bir şey arıyoruz." diyor.

O yarışmanın ilk soruları çok basit, bazen de insanı gülümseten sorular oluyor. Genç kadın ve halk jürisi "Böyle 'Çin Seddi nerededir?' diye basit soru mu olur? Bunun altında bir katakuli var." diye düşünüyor. Sorunun yanıtı ancak telefon jokeri ile alınabiliyor.

Tevfik Fikret, "Şüphe nura doğru koşmaktır." derken doğrunun, gerçeğin önce şüphe ile araştırılıp bulunabileceğini söylemek istemiş. Doğrunun, bütün bilim ve teknik alanındaki buluşların temeli merak ve şüpheye dayanır. Oysa toplumdaki durum her güzel yaklaşıma şüphe, kuşku ile yaklaşma durumudur. Bu da insanın insana güvenini yok eder.

Herkese, her şeye inanıp güvenmek aldatılmamıza neden olabilir; ama insanda "akıl" denen üstün bir meziyet var. Yanıtı içinde olan bir soruya karşı da "Bu soruda bir aldatmaca var." kuşkusuyla düşünmek işte böyle insanı gülünç ve zor duruma düşürebilir.

İnsanın güveneceği, dayanacağı, acıyı, sevgiyi paylaşabileceği arkadaşları, dostları, yakınları olmalı. Her davranışın, her konuşmanın, her olayın altında bir "bit yeniği" aramak mutsuz eder insanı.

.....

Edip Akbayram, elli yıldır kendini dinleten bir sanatçı. Günümüz söyleyişiyle "medyatik" olmasa da söylediği unutulmaz parçalarla gönüllerde yer etti. Gazetenin bir başka ekinde de onunla yapılan bir söyleşi var. Sabahattin Ali'nin "Aldırma Gönül" şiirini türkü olarak söyleyip gönüllere kazıyan bu sanatçımızın o söyleşide anlattıklarından bazı bölümleri de kısa kısa buraya alıyorum.

"TC kimliğini gönlünde, kimliğinde taşıyan herkes benim için bu ülkenin vatandaşıdır. Bizi kimse ayıramaz. Sevgi ve hoşgörünün olduğu bir Türkiye'nin resmi çizilmeli."

"Ben, yaşadığım topluma hiçbir zaman ihanet etmedim. İstesem trilyonların sahibi olurum. Ama Edip Akbayram olamazdım. Evet, para yaşam için geçerlidir; ama İstanbul, Türkiye sizin olsa ne fark eder? Yediğiniz kuru fasulye, içtiğiniz çay farklı mı olacak? Ne götüreceksiniz? Onun için küçük şeylerle mutlu olmayı bilen biriyim."

"Âşık Veysel, Mahzuni Şerif, Karacaoğlan, Neşet Ertaş, Ali Kızıltuğ...Bunlar benim ülkemin Mozartlarıdır. Âşık Veysel, engelli bir insan olarak 'Güzelliğin on para etmez/ Bu bendeki aşk olmasa' demiş. Bu lafı dünya çapında akademisyen söyleyemez. Bunlar, ülkemizin filozoflarıdır."

"Kemal Sunal'ı eleştirene yazıklar olsun. Bugün Kemal Sunal, Tarık Akan, Levent Kırca herkesin evine girmiş; kültürümüze katkıları olmuş değerli insanlardır. Bir insan öldüğü zaman onu sevmesiniz bile 'Allah rahmet eylesin.' dersiniz. Eee bunu yapın bari."

.....

Bu yazımı okuduklarımdan alıntılar yaparak oluşturdum. İnsanlar yurduna ihanet içinde olmamalı, kardeşçe yaşamalı, birbirine güvenebilmeli. Başka Türkiye yok. Siz insanları severseniz, onların da sevgisini kazanırsınız. İnsanların yaşayışı içinde yaşadığı topluma zarar vermiyorsa niye ille de kendi yaşam tarzınızı, anlayışınızı onlara kabul ettirmeye çalışırsınız ki... Kardeşçe, her şeyden kuşku duymadan, çağın gelişimine uygun, akla, bilime dayalı yaşayalım. İnsan tükenmez. Okuduk, yazdık; ama yalan dünyadan bezmedik. Genç, yaşlı hepimizin bu topluma, ülkeye karşı görevlerimiz var.

.....
Numan Kurt

24 Ağustos 2018